

ferne nu bestandig udtage af dem, som forrentes til den laveste Rente. Derved vilde Staten stille sig af med de høit forrentede Capitaler, og Sparekasserne vilde efterhaanden være opforprede til at sørge for en anden Benyttelsesmaaade af deres Capitaler, hvorved de vilde ad en anden Vej opnaae en ligesaa høj Rente, som Staten nu giver dem.

Finantsministeren: I Anledning af den sidste ærede Talers Forslag, skal jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at det vilde for Finantsministeriet være temmelig misligt, naar der i § 2 skulde blive sat 3 pCt. istedetfor 4 pCt., thi da vilde det være Finantsministeren formeent, at give en højere Rente end 3 pCt., og følgerlig vil da den uberegnelige Virkning, som jeg før tillod mig at omtale, kunne indtræffe, at Sparekasserne kunde tage Summer ud af Statskassen i en usforholdsmæssig større Grad, end der indskødes, og dette frygter jeg for under de nærværende Coniuncturer kunde blive af fordærvelig Indflydelse. Naar der derimod bliver staaende 4 pCt., og Paragraphens øvrige Indhold bibeholdes alene med den tilføiede Tidsbestemmelse, saa vil det jo ikke være ubeløst, at Sparekasserne kunne faae mindre end 3 pCt. Tværtimod, mine Herrer! jeg skal gøre mig al mulig Umage for at skaffe Sparekasserne den mindst mulige Rente (Munterhed); og saa, saasnart jeg vel kan det, paa Grund af Coniuncturerne, vil jeg, og jeg troer mig endogsaa forpligtet dertil, slet ikke modtage Penge fra Sparekasserne. Bestemmelsen, som den staaer, indeholder kun en Besøielse, ingen Forpligtelse, og jeg troer at Finantsministeren paa sit Ansvar maa have Bemyndigelse til paa Statskassens Vegne, at kunne reent nægte at modtage Sparekassernes Penge, eller kun at give dem 2, 1 ja $\frac{1}{2}$ pCt., eller saa billigt han kunde faae dem; jeg an-

seer ham baade berettiget og tillige forpligtet til at gjøre dette, og jeg skal, som sagt, gjøre det, saasnart som jeg troer at kunne gjøre det. Men, at indskrænke Finantsministerens Bemyndigelse, til ikke at kunne for Fremtiden give højere Rente end 3 pCt., det troer jeg vilde være for Dieblisset altfor betænkeligt.

Ordføreren: Jeg kan ikke Andet end være enig med den høitærede Finantsminister i, hvad han har yttret, idet den Ansøielse, fra hvilken Udvalget er gaaet ud, har været den, at dersom man nu paalægger Finantsministeriet at nedsætte Renten med Hensyn til den svøvende Statsgjælb, vil det have tilfølge, at der indbetales mindre Summer, end der blive at udbetale, og det er det, som man under nærværende Forhold bør søge at undgaae. For saavidt den næstsidste Taler har yttret sig, om det ikke kunde være hensigtsmæssigt, at Sparekassernes Midler, naar de udbetales, forsaavidt de ikke hørte til Grundfondet, skulde afgaae paa den højere Rente og ikke paa den lavere, da forekommer det mig, at dette henhører til en Undersøgelse af hele Forholdet mellem Finantskassen og Sparekasserne, og desuden vilde det være en Forandring i de Bestemmelser, som hidtil have fundet Sted med Hensyn til Sparekasserne og den Bevilling, som er dem tillagt ved specielle Resolutioner, og det forekommer mig, at man ikke saaledes kan gaae ind paa de specielle Punkter i de Rettigheder, som ere tilstaaede Sparekasserne, uden at gaae ind paa at undersøge hele Forholdet, og det er det, jeg troer, at man for Dieblisset ikke passende kan, fordi man dog hidtil ikke er kommet til andet Resultat end det, som den høitagtede Finantsminister har yttret, at han skal søge at faae Penge til den laveste Rente fra Sparekasserne, som det efter Omstændighederne er ham muligt. ¶